

KULCSFONTOSSÁGÚ ÁLLÍTÁSOK
A 2024. ÉVI MEMORIAL DAY EGYBESZERKESZTÉSI KONFERENCIÁHOZ

Fel kell ismernünk, hogy mindennek, amin keresztülmegyünk,
csak egy célja van –
hogy Isten élete felszabaduljon rajtunk keresztül, és kifejeződjön bennünk;
hadd törjön meg a külső emberünk olyan mértékben,
hogy a belső emberünk felszabadulhasson és kifejeződhessen;
ez drága, és ez az Úr szolgáinak az útja.

Amikor az Úrban maradunk, az azt jelenti, hogy egy szellem vagyunk Vele,
és hatékony imádságok a végeredménye annak,
hogy mi az Úrban maradunk, és az Ő beszédei bennünk maradnak.

Az, hogy Krisztust mint az élet áramlását élvezzük, azt szolgálja,
hogy magvetők, plántálók, öntözők, nemzők, táplálók és építők legyünk
az élet szolgálatával
Isten bámulatos organikus épületéért, Isten pazar házáért.

Az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén és
tükörként visszatükrözvén ugyanazon képre átfomálódunk
dicsőségről dicsőségre.

Az üzenetek vázlatai
a Nemzetközi Memorial Day Egybeszerkesztési Konferenciához
2024. május 24-27.

ÁLTALÁNOS TÉMA:
A KERESZTYÉN ÉLET

Első üzenet

A keresztyén élet benső jelentősége

Igeolvasmány: Jn 14,21. 23; 2Kor 2,10; 4,6-7

- I. A keresztyén élet olyan élet, amelyben Krisztust éljük; az életvitelünknek Krisztusnak kéne lennie, és annak a módja, hogy Krisztust éljük, az, hogy szeretjük Krisztust – Fil 1,19-21a; Gal 2,20:**
- A. Úgy élhetjük Krisztust, hogy a lehető legnagyobb mértékben szeretjük Krisztust; ha nem szeretjük Krisztust, nem élhetjük Őt, és amikor szeretjük Őt, akkor ez jelenti a legjobb módot arra, hogy az egész lényünket Őrá összpontosítsuk – 2Kor 5,14; 1Jn 4,19; Fil 1,19-21a; Márk 12,30; Jel 2,4-5; Jn 14,21. 23; 21,15-17; 1Pt 1,8; 1Kor 2,9; 16,22.
 - B. Istent szeretni azt jelenti, hogy az egész lényünket – szellem, lélek és test a szívvel, lélekkel, értelemmel és erővel (Márk 12,30) – teljes mértékben Őrá állítjuk, vagyis hagyjuk, hogy az egész lényünket elfoglalja Ő, és az egész lényünk elveszen Őbenne azért, hogy Ő mindenné váljon a számunkra, és mi gyakorlatilag egyek legyünk Ővele a mindennapi életünkben.
 - C. Amikor szeretjük Őt, „a Szellem mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is” (1Kor 2,10); a *vizsgál* szóval fordított görög szó aktív kutatómunkával kapcsolatban használatos, ami pontos ismeretnek nem felfedezés, hanem kutatás által történő elnyerésére utal; Isten Szelleme Isten mélységeit kutatja Krisztust illetően, és megmutatja nekünk őket a szellemünkben, hogy felfogjuk őket, és részt vegyünk bennük.
 - D. A keresztyén életet élni azt jelenti, hogy szeretjük Jézust, Isten Fiát, hogy az Atya és a Fiú szeressen minket, és élvezzük azt, hogy a Fiú kijelenti Magát nekünk, és hogy Ők ellátogatnak hozzánk, hogy egy kölcsönös lakást készítsenek nálunk – Jn 14,21. 23.
 - E. A keresztyén élet olyan élet, amelyben szeretjük Istent, és szeretjük egymást Istennel Magával mint a szeretetünkkel; Krisztus ebben a világban Istennek mint szeretetnek életét élte, és Ő az életünk most, hogy a szeretetnek ugyanazt az életét élhessük ebben a világban, és ugyanolyanok lehessünk, mint Ő az Ő elveszetteket kereső és bűnösöket megmentő szolgálati útján – 1Jn 4,16-19; Lk 10,25-37; 19,10; Ef 4,20-21; vö. Gal 5,13-15.
- II. A keresztyén életet élni azt jelenti, hogy mindent Krisztus személyében, Krisztus arcában [angol; Károli: Krisztus színe előtt], teszünk – 2Kor 2,10; 4,6-7:**
- A. A *személy* szóval fordított görög szó „arc” szó szerint, mint a 4,6-ban; ez a szemek körüli részre utal, a tekintetre mint a belső gondolatok és érzések mutatójára, amely az egész személyt megmutatja és megnyilvánítja.
 - B. Pál apostol, aki példa volt a hívők számára (1Tim 1,16), olyan ember volt, aki Krisztus jelenlétében élt és cselekedett, az Ő egész személyének a szemeiben kifejeződő mutatója szerint.
 - C. Amikor a szívünk az Úrhoz fordul, lehull a lepel a szívünkről, és fedetlen arccal szemlélhetjük a dicsőség Urát; igazából az elfordult szívünk a lepel; egy fedetlen arc nem más, mint egy fedetlen szív Isten dicsőségének szemléléséhez Jézus Krisztus arcán – 2Kor 3,16. 18; 4,6-7; 1Sám 16,7; Ef 1,18a.
 - D. Isten dicsősége Krisztus arcán van, és az Ő arca, az Ő személye, a bennünk lakozó kincs a szellemünkben – 2Kor 4,6-7; 1Pt 3,4.

- E. Mi cserépedények vagyunk, akik értéktelenek és törékenyek, de a szellemünkben tartalmazunk egy felbecsülhetetlen értékű kincset, Krisztusnak Magának az arcát, a személyét (2Kor 2,10; 4,6); az egész világegyetemben semmi sem olyan értékes, mint Jézus arcát szemlélni (1Móz 32,30; 2Móz 25,30; 33,11. 14; Zsolt 27,4. 8; Jel 22,4):
1. Csak akkor, amikor az Ő jelenlétében élünk, az Ő lénye mutatóját nézve, fogjuk érzékelni azt, hogy Ő egy ilyen kincs a számunkra; ha van valami problémánk, egyszerűen el kell mondanunk Neki; Ő közvetlenül a bensőnkben van, és szemtől szemben van velünk – Fil 4,6.
 2. Isten meglátása Isten elnyerésével azonos, ami azt jelenti, hogy magunkba fogadjuk Istent az Ő elemében, hogy átformáljon minket (Jób 42,5-6; Mt 5,8); az Isten, akit ma nézünk, a kiteljesedett Szellem, és a szellemünkben nézhetjük Őt, hogy felszívjuk a lényünkbe Isten gazdagságát és az isteni átformálás alatt legyünk nap mint nap (2Kor 3,18b; Mt 14,22-23; Kol 4,2).
- F. Amint a szívünket a szellemünkben lévő Úrhoz fordítjuk, hogy szemtől szemben szemléljük Őt és másokba sugározzuk Őt (Ésa 60,1. 5 [Kecskeméthy]), abban a folyamatban vagyunk, amelyben átformálódunk az Ő dicsőséges képére addig a napig, amikor „használóká leszünk Őhöz; mert meg fogjuk Őt látni, amint van” – 2Kor 3,18 – 4,1; 1Jn 3,2; Jel 22,4.

III. A keresztyén életet élni azt jelenti, hogy méltón járunk az elhíváshoz, amellyel elhívattunk – Ef 4,1-4:

- A. Az Isten elhívásához méltó járás első pontja, hogy igyekezzünk megtartani a Szellem mint Krisztus Teste valósága egységét az átformálódott emberi erényekkel, amelyek az isteni tulajdonságok által és az isteni tulajdonságokkal megerősítettek – 1-4. vers:
1. A megdicsőült Jézus Szellemében ott van Jézus átformálódott embersége; amikor az egy Szellemből iszunk és az egy Szellemet kiárasztjuk az egy Testért, az azt jelenti, hogy az Ember Jézus Szelleméből iszunk és az Ember Jézus Szellemét kiárasztjuk, Jézus emberségéből iszunk és Jézus emberségét kiárasztjuk az Ő istenien meggazdagított emberi erényeivel – alázatossággal, szelídséggel és hosszútűréssel egymás szeretetben való elszenvedéséhez – Jn 7,37-39a; 1Kor 12,13; Csel 16,7; Ef 4,2-3.
 2. Ha az Úr nevét hívjuk, és Őrajta élünk, élvezni fogjuk Jézust mint egy embert, és az Ő felemelt emberségének összes erénye a miénk lesz Jézus Szellemében a helyreállított gyülekezeti élet gyakorlatáért a valóság Szellemében mint Krisztus Teste valóságában – 1Kor 1,2; 10,3-4. 17; 12,3b. 13; 16,13; Ef 4,3-4a.
- B. Az Isten elhívásához méltó járás második pontja, hogy mindenekben felnövekedünk Krisztusba, a Fejbe – 15-16. vers:
1. Ahhoz, hogy mindenekben felnövekedjünk Krisztusba az Ő Teste felépítéséért, élveznünk kell Krisztust mint a mindent tartalmazó, egyetemes helyettesítésünket az egy új ember létrehozásáért, így Őt kell hallgatnunk, és „egyedül Jézust” kell látnunk – Márk 9,7-8.
 2. Azt, ami vagy aki nem Krisztus, Isten „kirúgja”; Isten mindent az Ő ótestamentumi ökonómiájában Krisztussal cserélt le – 1,1-8; Mt 17,3-5; Kol 2,16-17; Héb 10,5-10; 11,5-6; vö. Ésa 22,20-25.
 3. Amikor Isten megteremtett minket, „állásba vett” minket; amikor a keresztre tett és Krisztussal megfeszített minket, „kirúgott” minket; amikor Krisztussal együtt feltámasztott minket, „újra állásba vett” minket azáltal, hogy Isten-emberek új fajává, Isten új találmányává mint az Ő testületi remekművévé, tett minket, visszahozva minket az eredeti szándékához, amely szerint Ő a dicsőségére, testületi kifejeződésére, teremtett minket – 1Móz 1,26; Gal 2,20; Ef 2,6. 10. 15; Ésa 43,7.
- C. Az Isten elhívásához méltó járás harmadik pontja, hogy Krisztust tanuljuk mint a valóságot, amely Jézusban van – Ef 4,20-24:
1. *A valóság Jézusban van* Jézus életének tényleges állapotára utal, amint arról a négy Evangélium beszámol; Jézus olyan életet élt, amelyben mindent Istenben, Istennel és Istenért tett; Isten benne volt az Ő életvitelében, és Ő egy volt Istennel – 20-21. vers.

2. Az Ő földi élete során felállított egy mintaképet, amint az a négy Evangéliumban feltárul, ezután megfeszítettet és feltámadt, és így a megelevenítő Szellemmé lett, hogy belénk léphessen, és így az életünk legyen; mi Őtől tanulunk, az Ő példája szerint, nem a természeti életünk által, hanem Ő mint az életünk által feltámadásban – 1Kor 15,45b; Kol 3,4.
 3. Amint szeretjük az Urat, kapcsolatba lépünk Vele, és imádkozunk Őhöz, automatikusan Őt éljük az Evangéliumokban leírt öntőforma, forma, mintakép, szerint; ilyen módon ennek az öntőformának a képére alakulunk, hasonulunk – ezt jelenti az, hogy Krisztust tanuljuk – Mt 11,29; Róm 8,29.
- D. Az Isten elhívásához méltó járás negyedik pontja, hogy szeretetben és világosságban élünk – Ef 5,2. 8:
1. Az isteni természet részeseinek, élvezőinek, kell lennünk (2Pt 1,4); az isteni természet az, ami Isten – Isten Szellem (Jn 4,24), Isten szeretet (1Jn 4,8. 16), és Isten világosság (1,5); Szellem Isten személyének a természete, szeretet Isten esszenciájának a természete, világosság pedig Isten kifejeződésének a természete.
 2. Mindannyiunknak elegendő mennyiségű személyes időt kell eltöltenünk az Úrral, hogy bizalmasan közösséget folytassunk Vele a szellemünkben, hogy betöltekezhessünk az Ő szerető esszenciájával, és így Ő rajtunk keresztül másokat pásztorolhasson, és hogy betöltekezhessünk az Ő ragyogó elemével, és így mások megláthassák Őt bennünk – Jn 4,24; Lk 15,20; Mt 5,15-16.
- E. Az Isten elhívásához méltó járás ötödik pontja, hogy azáltal élünk, hogy betöltekezünk szellemben a Krisztussal való túlcorduláshoz – Ef 5,18:
1. A beszélés, éneklés, zsoltározás, hálaadás Istennek és saját magunk egymásnak alávetése Krisztus félelmében, nemcsak a szellemben való betöltekezésből származó kiáramlást jelenti, hanem a szellemben való betöltekezés útját is – 19-21. vers [angol ford. alapján].
 2. Amikor betöltekezünk szellemben, akkor az azt jelenti, hogy betöltekezünk Krisztus gazdagságával, hogy Krisztus teljességévé, Krisztus túlcordulásává, váljunk; az Úr hívása és az Ő Igéjének ima-olvasása által folytonosan befogadhatjuk Őt mint kegyelmet kegyelemre, hogy az Ő teljességévé, túlcordulásává, váljunk – 3,8; 1,23; 3,19b; Róm 10,12-13; Ef 6,17-18; Jn 1,16.

IV. A keresztyén életet élni azt jelenti, elfogadjuk a Szent Szellem fegyelmezését:

- A. Isten el akarja venni az ízünket, és meg akarja változtatni a szagunkat azáltal, hogy elfogadjuk a Szent Szellem fegyelmezését, amely abban áll, hogy Isten edényből edénybe önt minket a természeti külső emberünk seprőjének, üledékének, eltávolításához, amíg nem rendelkezünk Krisztus szintiszta ízével, és nem Krisztus szintiszta illatát árasztjuk – Jer 48,11; 2Kor 2,14-15; Én 4,16; 2Kir 4,8-9:
 1. „A szellemek Atyja” megpróbáltatások és fenyítések révén fegyelmez minket, „hogy szentségében részesüljünk” – Hébr 12,4-13.
 2. Azok, akik soha nem mentek át megpróbáltatásokon és fenyítésen, nem öntettek edényből edénybe; így a természeti hajlamuk, a külső emberük, az énjük, seprőjének, üledékének, lerakódásának íze megmarad a bensőjükben, és a szaguk nem változik – Jer 48,11; Róm 8,28-29; Én 4,16.
- B. Máriának volt egy alabástrom edénye, amely egy font igazi, drága nárdusból való kenettel volt megtöltve; amikor eltörte az edényt, és kitöltötte azt az Úrra, „a ház [...] megtelék a kenet illatával” – Jn 12,2-3; Márk 14,3; vö. Én 1,12.
- C. Az alabástrom edény a külső emberünket jelképezi, amelynek meg kell törnie, hogy a belső ember előtörhessen; az Úr bennünk és rajtunk olyan sok különböző módon munkálkodik a cserépedény, az alabástrom edény, a külső burok, megtörése céljából – 2Kor 4,7; Jn 12,3. 24; Róm 8,28-29.
- D. Az, hogy mik vagyunk a természetünkönél fogva, semmit sem jelent; csak az számít, amit a Szellem alkatilag beépít a lényünkbe; a Szent Szellem fegyelmezése a természeti hajlamunkat és szokásainkat megsemmisíti, és elhozza a Szent Szellem alkati építését érettségben és édességben; Isten minden felől rendelkezik a környezetünkben, hogy

lerombolja azt, ami természetileg vagyunk, azért, hogy új hajlamot, új jellemet és új tulajdonságokat formálhasson bennünk – Jn 3,6; 2Kor 5,17; Gal 6,15.

E. Két fő oka van annak, hogy nem törünk meg:

1. Egy ember azért nem törik meg, mert sötétségben él; mindabban, ami megtörténik vele, mindenért másokat vagy a környezetet hibáztatja; nincs kinyilatkoztatása Isten kezéről, és arról, hogy Isten az a Személy, aki vele foglalkozik – vö. Jób 10,13; Ef 3,9.

2. Egy ember azért nem törik meg, mert túlságosan szereti magát; meg kell kérnünk Istent, hogy távolítsa el tőlünk az önszeretetet; az összes félreértés és elégedetlenség egyedül egy dologból fakad – titkos önszeretetből.

F. Fel kell ismernünk, hogy mindennek, amin keresztülmegyünk, csak egy célja van – hogy Isten élete felszabaduljon rajtunk keresztül, és kifejeződjön bennünk; hadd törjön meg a külső emberünk olyan mértékben, hogy a belső emberünk felszabadulhasson és kifejeződhessen; ez drága, és ez az Úr szolgálainak az útja – Jn 12,24-26; 2Kor 4,12.

Közösség a külső embernek a szellem felszabadításáért és Isten kifejeződéséért történő megtöréséről

Tudnunk kell, hogy Isten miért helyezett be minket a világba. Azért helyezett be minket a világba, hogy a jelenlétünk egy igazságosság utáni éhséget és szomjúságot keltsen bűnösökben, hívőkben és a világban. A munkánk során éhséget kell keltenünk mások bensőjében. Egy olyan rejtélyes frissességnek, erőnek, tápláléknak és ellátmánynak kell lennie a bensőkben, amely Isten keresésére hajt másokat a jelenlétünk által. Másoknak kapniuk kéne egy vágyat Isten keresésére annak eredményeként, hogy találkoznak velünk, és beszélnek velünk. Ha mindig anélkül találkozunk másokkal és kommunikálunk velük, hogy egy Isten utáni vágyat keltenénk a bensőjükben, akkor az azt jelenti, hogy kudarcot vallottunk. Ha a bibliaolvasásunk, imádkozásunk, szolgálatunk és evangéliumhirdetésünk nem hoz létre egy ilyen erőteljes éhséget az emberben, akkor a munkánk kudarcot vallott. (*The Collected Works of Watchman Nee*, 42. kötet, 238. oldal)

A 2Királyok 4. beszámoló nekünk arról, hogy a súnemita asszony, hogyan fogadta Elizeust. A Biblia azt mondja, hogy „egy nap Elizeus keresztülment Súnemen. Ott volt egy gazdag asszony, aki tartóztatá őt, hogy nála egyék kenyeret. És lőn, hogy valamikor csak arra járt, betért oda, hogy kenyeret egyék. És monda az asszony a férjének: Ímé, úgy veszem észre, hogy az az ember, aki szüntelen erre jár által, Isten szent embere” (8-9. vers [angol ford. alapján]). Elizeus keresztülment Súnemen. Nem adott egyetlen üzenetet sem, és nem tett egyetlen csodát sem. Minden alkalommal, amikor arra járt, betért, és kenyeret evett ott. Az asszony arról azonosította őt Isten embereként, ahogyan a kenyerét fogyasztotta. Ezt a benyomást tette Elizeus másokra.

Ma meg kell kérdeznünk magunktól, „Milyen benyomást teszünk másokra? Mi az a dolog, ami kijön belőlünk?” Többször mondtuk már, hogy a külső embernek meg kell törnie. Ha a külső ember nem törik meg, akkor a benyomás, amit mások tőlünk kapnak, nem lesz más, mint a külső ember. Minden alkalommal, amikor kapcsolatba lépünk másokkal, olyan kellemetlen érzést kelthetünk másokban, hogy önszeretőek, makacsok és büszkék vagyunk. Vagy olyan benyomást kelthetünk, hogy eszesek és rendkívül ékesszólóak vagyunk. Talán egy úgynevezett jó benyomást keltünk másokban. De ez a benyomás megelégtíti Istent? Kielégíti a gyülekezet szükségét? Isten nem elégedett, és a gyülekezetnek nincs szüksége az úgynevezett jó benyomásainkra.

[...] Ha külső ember nem törik meg, a szellemünk nem fog felszabadulni, és a benyomás, amit másokban keltünk, nem a szellem benyomása lesz.

[...] Ami másokban benyomást vált ki, az a legerősebb pontok, amelyek saját magunkban vannak. (*The Collected Works of Watchman Nee*, 54. kötet, “The Breaking of the Outer Man and the Release of the Spirit,” 238. 237. oldal)